

שבת אזכרה

פרשת

ויצא

תשע"ט

גיליון

68

משיעוריו של הגאון הצדיק
הרב אליעזר ברלנד שליט"א

כנסת
שבת

16:09

17:21
צאת
שבת

17:55
רבינו
היום

מלווה מלכה בנווה יעקב מוצאי שבת פרשת תולדות.

~ע"פ חיי מוהר"ן סיפורים חדשים צט~

לחפור טיט, אולי הוא רצה לעשות מלט לריצפה, ר' לוי יצחק לא היה לו ריצפה מרוצפת, פעם לא היה רצפות כמו היום, לא מעץ ולא מבלטות, היו שופכים טיפה מים, וככה זה היה נהיה טיפה טיפה דביק החול, העפר, שם על זה איזה סכך - איזה מחצלת, וזה היה הרצפה של שבת.

"היה עני אחד, עני מסכן, היה מסכן גדול, ובנה לו בית מעצים, הוא היה בנאי הוא היה אדריכל, הוא למד אדריכלות, הגיע יום שישי, תמיד אחרי יום חמישי מגיע יום שישי, קבוע, אי אפשר לפספס את זה, ולפני שבת גם יש יום שישי, גם אחרי יום חמישי, וגם לפני ליל שבת היה יום שישי, הוא הלך

כתוב עליה בכמה לשונות הדרך והחכמה איך לכנס לשם ואיך לנטות לכל צד באופן שיוכל לכנס ולא יזיק לו המאשין הנ"ל. לאחר זמן שטף הים את האי עם המבצר הנ"ל ונשתכח הדבר. לאחר כמה מאות שנים חזר מלך אחד וכבש אותו האקלים ונתגלה האי הנ"ל. והמלך הזה היה קטן ורצה לעשות שם ישוב. והלך והושיב שם מן היהודים ומן שאר אמות. ומן הסתם נתישבו שם עניים ואביונים כדרך מקומות החדשים. והיה שם עני אחד שעשה לעצמו בית קטן אצל הים. ויהי ביום ששי הלך לחפר טיט ומצא הטאבליצע הנ"ל ולא היה יודע מה כתוב בה והלך ושאל וחקר אצל הערלים הזקנים אם יודעים אם היה שם איזה פעם ישוב ולא היה אחד מהם שהיה יודע וזכור אם היה שם ישוב. ובא עני אחד שהיה צריך לבקש לו מקום לאכל בשבת והלך אצל העני הנ"ל וספר לו את אשר מצא הטאבליצע ואין יודע מה כתוב בה. השיב לו אקרא את מה שכתוב בה, ונתן לו וקרא כל הכתוב בה. והלך העני היהודי הזה ולקח כל האוצרות וההון שהיה שם:

"חיי מוהר"ן סיפורים חדשים צט (יט) מעשה במלך אחד שהיה קטן וכבש אותו מלך גדול ונעשה נכנע אליו. והמלך הגדול כבש עוד מלכים ומדינות לאחר זמן נתחזק המלך הקטן ונתעורר עם שאר מלכים נגד המלך הגדול שכבש אותם וחזרו וכבשו את ארצם מידו וגם אצלו כבשו מדינות. ונתישב המלך הקטן הנ"ל מאחר שרואה שהגלגל חוזר. לפעמים זה כובש. ולפעמים חוזר חברו וכובש אצלו ומי יודע מה ילד יום אולי יחזר ויתהפך הדבר. והלך ועשה חומה אצל הים וגנו שם בתוך אותו המבצר כל ההון והממון שקבץ מכל מדינתו. ועשה שם חדרים חדרים ובכל חדר וחדר גנו שם מטבע מיחדת. ותלה דף (שקורין טאבליצע) [שלט] על הפתח והיה כתוב שם המטבע המנחת בתוך אותו החדר. והפתח של כלל המבצר היה נעשה שם באמנות, שקורין "מאשין" (מכונה), שלא היה אפשר לכנס לשם, מחמת שמי שלא היה יודע הדרך והנתיב והנטיה לכל צד בשעת הכניסה, היה המאשין חותך את ראשו. והיה תלוי שם טאבליצע [שלט] שהיה

והעני הלך לחפור טיט, כמו הבעל שם טוב שהוא היה חופר טיט לפני שהתגלה גדולתו, והיא – וזוגתו הייתה מוכרת את זה. כך העני חפר בטיט ומצא טאבליצע – שלט, שבו כתוב איך למצוא את המטמון מבלי להינזק מהמכונה, אולם השלט היה כתוב בכל מיני לשונות של חכמה ולא הבינו את הכתוב בשלט (ראה המעשה בהערה), והלכו לחפש מי מבין את הכתוב על הטאבליצע, שהיה כתוב בו איך נחלצים מהמערה מבלי שהמכונה תזיק לנכנס. והוא – והעני שמצא את השלט לא ידע מה כתוב בה, והלך לערלים הזקנים, תמיד צריך ללכת לזקנים, זה כלל. הלך לערלים הזקנים הם לא ידעו איך לפענח את הכתוב, לא ידעו כלום.

בסוף הגיע יהודי אחד לכבוד שבת קודש, זה פה המפתח, שאם אדם מכבד שבת הוא יגלה את המטמון. הגיע עני אחד וחיפש אוכל, הגיע לאי שמה, אולי הרגל שלו נשברה, או התעקמה שם, אי בודד כזה אין שם אף אחד, והגיע לאחד והוא אמר אפשר לאכול אצלי בשבת בכבוד אדברא אולם אין

לי אוכל יש לי פיצה קטנטונת כזאתי שזורקים במלווה מלכה, ועוד פיצה מישהו קנה לו, ועוד שם זרקו איזה וופלה אולי, אז אמר זה מה שאני יכול לתת לך לשבת קודש, זה בסדר. בשבת סיפר העני על השלט שמצא שלא הצליח לפענח את הכתוב בו, ושאל את היהודי שהתארח אצלו, מה אתה יודע לקרוא שפות? אתה מכיר כל מיני כתבי יד? כן אני בקיא בשפות, בקיא בכתבי יד, העני הראה לו את הטאבליצע – השלט, והוא – היהודי מיד פענח לו את הכל, והוא לא שם לב שהמטמון הזה כאן, הוא חשב שזה סתם איזה כתב עתיק, איזה סיפור על אי המטמון, אגדות בעלמא. והלך העני והיהודי, והיהודי הזה לקח את כל האוצרות.

אז הרב'ה אומר שאת השוטה עושים ממונה על האוצרות. עוברים מסעיף צט לסעיף ק"ב שאת השוטה עושים ממונה על האוצרות, והחכם היה מסכן לא היה לו שום התמנות, כמו דוד, "ואדם לא זכר את האיש המסכן"², היה אדם מסכן, קראו לו דוד,

² חיי מוהר"ן סיפורים חדשים ק

(כ) שמעתי בשמו לענין המפרסמים בעלי מופת, ספר מעשה שמלך אחד היו לו שני בנים אחד היה חכם ואחד היה שוטה. ועשה את השוטה ממנה על האוצרות, והחכם לא היה לו שום התמנות רק ישב אצל המלך תמיד. והיה קשה להעולם מאד שזה שאינו חכם יש לו כל התמנות והכל באין ונכנסין אצלו להכניס או להוציא מן האוצרות. וזה החכם אין לו שום התמנות כלל.

והשיב להם המלך וכי זה הוא מעלה מה שהוא לוקח אוצרות מוכנים וחולקם להעולם כי זה החכם יושב אצלי וחושב מחשבות ובא על עצות חדשות שאני יכול לבוא עליהם. ועל ידי אלו העצות אני כובש

מדינות שלא הייתי יודע מהם כלל, אשר מאלו המדינות נמשכים ובאין כל האוצרות שלי. אבל זה הממנה לוקח אוצרות מוכנים ומחלקם להעולם. על כן בודאי גדלה ושגבה מאד מעלת החכם על הממנה אף על פי שנראה שאין לו שום התמנות. כי ממנו נמשכים כל האוצרות הנ"ל:

² זהר חדש רות

וְכָל דָּא בְּגִין תִּיקוּנָא דְּאַתְקִין, וְאַשְׁתְּדִלְיָתָא דְּאַשְׁתְּדִל אֲבִתְרָה הֵוָּא מִסְכָּן, דְּאִיהוּ דָּוִד. דְּלֹא אֵית בְּר נֶשׁ דְּאַשְׁתְּדִל אֲבִתְרָה, כְּדוּד מְלָכָא: וְתִינִין, יָאוּת הָוָה דָּוִד מְלָכָא, לְאַתְקִימָא בְּעִלְמָא מָאָה שְׁנִין. דְּאַלְמָלָא אֲתִקִּים אִיהוּ מָאָה שְׁנִין, אִיהוּ הָוָה מְתִקֵּן לְבוּצִינָא,

הוא קיבל מאדם הראשון שבעים שנה מחייו לחיות, במקום לקבל מאה, למה? כי אדם הראשון היה קמצן, כל הקמצנים הם באים מאדם הראשון, בדקנו את זה. ממתושלח באים האנשים הצדיקים, שעושים חסדים.

המשך סעיף ק' ויש את כל האוצרות, והחכם הוא רק אומר איפה להשיג אוצרות, הוא אין לו התמנות, הוא לא שר, הוא לא סגן שר, לא מנכ"ל, לא סגן מנכ"ל, לא מנהל, לא סגן מנהל, אבל הוא אומר איפה למצוא את האוצרות, הוא יודע איפה האוצרות, ואז אחיו התם מחלק את האוצרות, אבל החכם ממציא, יודע איפה יש יהלומים ויש זהב, איפה אפשר לגלות זהב, אומרים שבצ"ל יש המון זהב, וככה עם העצות של החכם הוא כובש מדינות, שיש שם אוצרות, אוצרות קורח - הון עתק, אבל זה הממונה

דהיינו אחיו התם לוקח את כל האוצרות המוכנים, וזה התם הוא רק מחלק אותו, אבל החכם מגלה איפה יש אותו, אף על פי שאין לו שום התמנות, וממנו נמשכים כל האוצרות הנ"ל.

וזה הסוד של הצללפונית אם שמשון, הייתה אשה אחת קרוא לה צללפונית, למה קרוא לה צללפונית? שהכל פנו אליה, כל עם ישראל עלה אליה עליה לרגל, ורק לזה היא חיכתה, כמו דבורה הנביאה שזכתה לשפוט את ישראל כך זכתה גם הצללפונית, אומר תנא דבי אליהו שאין שום הבדל בין איש לאשה, שום הבדל, ההבדל היחידי שהאיש לומד גמרא, אבל חוץ מזה אין שום הבדלף, אשה צריכה לעשות חסד, אשה צריכה להיות כמו אשת מר עוקבא שהלכה על האש, נכנסה לתוך האש^ה.

תקונא תקיף, דלא אתעדי לעלמין, ולא אתחריב בי מקדשא. אבל כמה גרימו אינון שני דלא אתקיימו: ואדם לא זכר את האיש המסכן ההוא, זה אדם הראשון, דיהיב ליה (לדוד) משנוי רק ע' שנין. ואדם לא זכר ליה בשעה שבא ס"מ ורכיב על גמל, וסבב אותו שחטא, לא זכר את דוד, שבמסכנותא להי על זה העון, שנחש סבב לחיה, וסמאל לאדם הראשון:

^ה תנא דבי אליהו רבה ט

ודבורה אשה נביאה אשת לפידות היא שופטה את ישראל בעת ההיא (שופטים ד) וכי מה טיבה של דבורה שהיא היתה שופטת את ישראל בעת ההיא ומתנבאה עליהם והלא פנחס בן אלעזר היה בימים ההם, מעיד אני עלי את השמים ואת הארץ בין ישראל בין עכו"ם בין איש בין אשה בין עבר ובין שפחה הכל לפי המעשה שהוא עושה כך רוח הקדש שורה עליו.

^ה כתובות סז ע"ב

מר עוקבא, הוה עניא בשיכבותיה היה עני גר בשכונתו, דהוה רגיל כל יומא דשדי ליה ארבעה זוזי בצינורא

דרשא והיה מר עוקבא נותן לו ארבעה זוזים בכל יום במפתן ביתו, בלא ידיעתו. יום אחד, אמר העני לעצמו - איזיל, איחזי מאן קעביד בי ההוא טיבותא אלך לראות מיהו העושה לי טובה זו. ההוא יומא, נגהא ליה למר עוקבא לבי מדרשא, ואתא דביתו בהדיא אותו היום, התאחר מר עוקבא מלחזור מבית המדרש, ובאה אשתו עמו, כדי לתת את הצדקה לשכנם העני, כיון דחזויה דקא מצלי ליה לדשא, נפק בתרייהו, רהוט מקמיה, עיילי לההוא אתונא דהוה גרופה נורא. כיון שראה העני את צלליהם על חילת, יצא לדחוף אתניהם, וברחו ממנו, ונכנסו לתוך תנור שגרפו ממנו את הנחלים, והיה עדין לוהט מחום. הוה קא מיקליין כרעיה דמר עוקבא, נכוו רגלי מר עוקבא מהחום, אך אשתו לא חשה בחום. אמרה ליה דביתהו: שקול כרעין, אותיב אכרעאי אמרה לו אשתו, הרם רגליך, והניחם על רגלי. חלש דעתיה חלשה דעתו של מר עוקבא, ותמה במה זכתה אשתו שלא תרגיש בחומו של התנור. אמרה ליה - אנא שכיחנא בגויה דביתא, ומקרבא אהנייתי כיון שאני מצויה יותר בבית, יש לי יותר הזדמנויות לגמול חסד. ואני מהנה את העניים בהנאה מוזמנת, שאני מחלקת להם לחם ובשר ומלת. אבל אתה נותן להם מעות, והם צריכים לטרוח

אשתו של מר עוקבא הייתה ספורטאית, הייתה אלופת הריצה בעולם, ושהיא התחילה לרוץ אי אפשר להשיג אותה, והיא התחילה לרוץ לרוץ לרוץ, למה היא רצה? כי היא זרקה לעני אחד כמה מטבעות - עשר שקל, עד שהיא הלכה לכותל או לוותיקין, הגיעה לשובו בנים, בדרך הייתה זורקת מתחת לדלתות איפה שהיה רוח לזה עשר שקל, לזה עשרים שקל, לזה מאה שקל, כל הכסף היא חילקה, עד שהיא הגיעה לתפילה היא לא השאירה אצלה אגורה אחת, ואף אחד לא ידע מי זורק את הכסף, היא עשתה את זה בכזו חכמה, בכזה ערמה שאי אפשר לגלות מי זורק את הכסף.

פעם עני אחד החליט שהוא יהיה ער כל הלילה, הוא לא ישן, כל פעם שהוא ישמע רשרוש ליד הדלת הוא יפתח את הדלת בפתאומיות והוא יגלה מי זרק את הכסף, אם כבר לדעת מי זה, להגיד לו שלום יפה, אבל באמת בהלכה כתוב שאסור להגיד שלום, אפילו אדם שמקבל ממישהו צדקה אסור לו להגיד לו שלום במיוחד, אם זה הלוואה ואתה לוקח ריבית, וריבית זה דאורייתא, והיא הקפידה מאוד שאף אחד לא ידע מי זורק את הכסף, זה הלך לה בחיים.

פעם אחת עני אחד פתח את הדלת בפתאומיות, העני חיכה כל הלילה, לא הלך לישון, רצה לדעת מי זורק את הכסף, היא

התחילה לרוץ לרוץ לרוץ לרוץ, אי אפשר להשיג אותה, בסוף היא ראתה שהיא הגיעה לסימטה כזאת שהסימטה נגמרת, ועכשיו הוא יתפוס אותה על חם, על בטוח, ואז אם הוא תופס אותה היא אבודה, גמרנו כל המצווה הלכה, כל המצווה שהיא עשתה במסירות נפש כבר שנים, אם הוא מגלה מי זאת, כל המצווה לא שווה אגורה, לא שווה כלום, כל מה שהיא טרחה! כבר איזה עשרים שנה היא עושה מצוות, אם יגלו מי עושה, הכל לא שווה, היא קפצה לתוך התנור, תנור של מאפיה זה חם נורא, אבא שלי היה לו מאפיה אני יודע מה...

בקיצור היא נכנסה לתוך התנור, היא הייתה הולכת על גחלים, היא הולכת, והיא מתחילה לצעוק קר לי! קר לי! קר לי! היא שכחה את הסוודר בבית, היא אומרת לבעלה מר עוקבא, נו לך תביא את הסוודר, הוא אומר אני נשרף ולך קר מה מה הולך פה?, תמיד יש ויכוח בין זקנים בגיל שמונים, אז הוא פותח את החלון כי הוא נחנק, והיא סוגרת את החלון כי קר לה, אז היא צועקת קר לי, קר לי פה, אני ממש קופאת, כבר יהיה לי דלקת ריאות, הוא לא רוצה להביא לי את הסוודר שכחתי את הסוודר בבית, הוא אומר לה לך דלקת ריאות, ואני כבר דולק, בוער באש, אני כבר נשרף פה, מה שייך פה דלקת ריאות, אני נשרף לגמרי כאן מה עושים? תני לי עצה,

לקנות במעות את צרכי הסעודה. ולכן זכיתי למעלה גדולה יותר ממך.

אני מקבל כוונות מהחום, אז היא אומרת תעמוד עליי, מר עוקבא נעמד עליה נהיה לו גם כן קר, כבר לא שורף, לא קורה שום דבר.

זה מה אומר התנא דבי אליהו אומר בפרק ט' שאין שום הבדל בין איש לאשה (ראה הערה קודמת), אשה יכולה להכנס לתוך תנור, לתוך אש, כמו אשתו של מר עוקבא, כמו דבורה הנביאה, כמו יעל ש"תבורך מנשים יעל מנשים באוהל תבורך" (1100) זה גימטריא שרה רבקה רחל לאה (1860) וגם דוד (14 + 1860 = 1100) שכל האימהות התעברו ביעל, כי יעל מסרה את הנפש למוות, כי אם סיסרא היה מתעורר, אדם תוקעים לו יתד ברקה הוא חייב להתעורר, אפילו לאלפית שנייה, וכשמתעוררים עושים כזה תנועה לחנוק את מי שתקע את היתד ברקה זה אלפית שנייה לא צריך יותר מזה, וכבר סיסרא היה יכול לחנוק את יעל למוות, אז הנס היה שהוא לא

התעורר אפילו אלפית שנייה, כמו אבנר¹, אבנר שהרגליים שלו נפלו על דוד, דוד שאל למה צריך צרעה בעולם, ה' אמר עוד מעט תראה, בדיוק הוא נכנס למחנה של שאול, אבנר היה ענק הוא הוריד את הרגליים על דוד, דוד כמעט נחנק, והוא עוד מעט יתעורר והוא יתפוס את דוד, דוד צעק אנא ה' הושיעה נא, אנא ה' הושיעה נא, מיד הגיעה צרעה, אז הוא היה צריך להרים את הרגליים וכך דוד ניצל.

אומר התנא דבי אליהו פרק ט', שאין שום הבדל בין איש לאשה, שום הבדל, אשה יכולה להגיע לכל המדרגות שמגיע איש, הייתה מרים הנביאה, דבורה הנביאה והצלפונית שהביאה את שמשון, שכל עם ישראל עלה אליה לרגל, קוראים לה הצלפונית שכולם פונים בצילה כולם חוסים בצילה.

בוראין וברוכה את רבש"ע מי יעשה כמעשיך וכגבורתיך שכל מעשיך נאים ולפני אכיש עשה עצמו שוטה לפני אנשיו והיתה בת אכיש שוטה ומשוגעת כיון שהביאורו אליו אמר להם מלעגים אתם אותי בשביל בתי שהיא שוטה הבאתם זה אלי או שמא חסר משוגעים אני מיד הניחוהו וברח והודה לאל על מעשיו שכל מה שברא בעולם יש בו הנאה ובזמן שמצא דוד לשאול שוכב בצהרים והיה אבנר שוכב בפתח ראשו בפתח אחר ורגליו זקופות בא ונכנס מבין רגליו ונטל צפחת המים וכשבא לצאת מבין רגליו פשט אבנר רגליו וכסהו בם והיו עליו כשני עמודים גדולים ובקש רחמים מ"י ואמר אלי אלי מה עזבתי באותה שעה עשה לו נס ושלח לו צירעה ונשכה רגלי אבנר וזקפן ויצא דוד ושבח להקב"ה ולא ראוי לבן אדם להלעיג במעשה ה'

¹ אוצר המדרשים אלפא ביתא אחרת דבן סירא

פעם אחת היה דוד מלך ישראל ע"ה יושב בגנו וראה צירעה אוכלת עכביש ובא שוטה ובידו עץ והיה מגרשם אמר דוד לפני הקב"ה רבש"ע מה הנאה באלו שבראת בעולמך צירעה אוכלת דבש ומשחתת ואין בה הנאה עכביש יארוג כל השנה ולא ילבשנו שוטה חסר דעה מזיק את הבריות ואינו יודע יחודך וגבורתך ואין בו הנאה לעולם אמר לו הקב"ה דוד מלעיג אתה על הבריות תבא שעה ותצטרך להם ותדע למה נבראו וכשנחבא במערה מפני שאול המלך שלח הקב"ה עכביש וארגה על פי המערה וסגרה אותו בא שאול וראה ארוג אמר בודאי לא נכנס אדם הנה שאם נכנס היה קורע הארוג לקרעים והלך ולא נכנס לשם וכשיצא דוד וראה העכביש נשקה ואמר לה ברוך

שיעורים שנמסרו בשבת

תולדות

~ נכתב על פי הבנת השומע ~

אחר תפילת ליל שבת

כתוב יושר דברי אמת, ביקש קהלת למצוא דברי חפץ, שלמה רצה לדון בלי עדים ה' אמר לו אין דבר כזה, על פי שניים עדיים יקום דבר, אי אפשר לדון על פי רוח הקודש, כל זה כתוב בראש השנה כא ע"ב.

שיעור שנאמר בקריאת התורה לחתן

לפני החתונה צריך רק לצעוק, עשו הרשע כל מה שהוא התחתן זה היה מזימה איך להרוג את יצחק, הוא חשב איך להרוג אותו ביחד עם ישמעאל, שיהרגו אותו בשבע ברכות, אבל בסוף ישמעאל מת בחתונה, אבל כל מה שהוא התחתן זה רק להוסיף רשעה על רשעתו, אבל יש פה משהו הפוך על הפוך, בפסוק כתוב מחלת זה צריך להיות שנמחלו לה כל העונות פה רש"י כתוב הוסיף רשעה על רשעתו" ובוישלח

י ראש השנה כא, ב

בקש קהלת למצוא דברי חפץ בקש קהלת לדון דינין שבלב שלא בעדים ושלא בהתראה יצתה ב"ק ואמרה לו וכתוב יושר דברי אמת על פי שנים עדים וגו':

ח בראשית כח ח-ט

וַיֵּרָא עֲשׂוֹ פִי רְעוּת בָּנוֹת כְּנָעַן בְּעֵינֵי יִצְחָק אָבִיו. וַיֵּלֶךְ עֲשׂוֹ אֶל-יִשְׁמָעֵאל וַיִּקַּח אֶת-מַחְלָה בַת-יִשְׁמָעֵאל בֶּן-אֲבִרְהָם אֲחֻת נָבוֹת עַל-נָשָׁיו לֹאֲשָׁה פִּירִשׁ"י עַל-נָשָׁיו. הוֹסִיף רִשְׁעָה עַל רִשְׁעָתוֹ (רַצָּה) לומר: מְרֻשָּׁעַת עַל מְרֻשָּׁעִיּוֹת שֶׁהָיוּ לוֹ כֶּבֶד, וְקֵל (הֶבְרִין), שְׁלָא גֵרַשׁ אֶת הָרָאוֹנוֹת:

(לו ג) שכתוב בשמת בת ישמעאל

רש"י כותב" נמחלו העונות, זה הכול הפוך על הפוך, כי, באמת הכל היה רק להוסיף רשעות מפני שרצה ליעץ לישמעאל בחתונה עם בתו להרוג את יצחק מפני שבעטיו הוא גורש מבית אברהם על אף שהוא הבכור, וכיון שיהרגו ישמעאל את יצחק יקום עליו עשו ויהרגו מדין גואל הדם, וכיון שאביו ימות יוכל להרוג את אחיו שנוא נפשו - יעקב מבלי 'שאביו יראה במות בנו', אולם ה' לא נתן לו לבצע זממו, לקח את ישמעאל מן העולם, בחתונה.

כל מה שעשו התחתן זה כמו שעושים היום באמריקה, אחד מתחתן עם עשירה, קונה לה איזה מתנה יפה, ואיך שמגיעים הביתה הוא מגלגל אותה מכל המדרגות, מיד רצים לרבנות, היא רוצה גט, אז הוא מבקש סליחה, בסדר, סליחה, אבל אי אפשר לחיות עם אדם כזה, אז מתגרשים, והוא לוקח לה חצי מהכסף. ככה עושים האנשים שיש להם חוש מסחרי, בשביל זה מתחתנים, אבל אתה אין לך עדיין חוש מסחרי, אתה תמים מדאי, אז למה מתחתנים, ר' נתן כותב בליקוטי הלכות שבת ו' שרבנו אומר למה העולם שמחים

ט רש"י בראשית לו ג

בְּשִׁמְת בַּת-יִשְׁמָעֵאל. וַיֵּלֶךְ קוֹרָא לָהּ מַחְלָה, מְצִינוּ בְּאֲנֹת מִרְדָּש סֵפֶר שְׁמוֹאֵל: ג' מוֹחֲלִין לָהֶן עֲוֹנוֹתֵיהֶם: גַּר שְׁנִתְגַּדֵּר, וְהָעוֹלָה לְגִדְּלָהּ וְהַנּוֹשָׂא אִשָּׁה, וְלִמַּד הַטֶּעַם מִכָּאן, לִכְךָ נִקְרָאת מַחְלָה, שְׁנִמְחָלוּ עֲוֹנוֹתֵיו.

ל' ליקוטי הלכות הלכות שבת ו' כ"ג

כִּי בְּאֲמַת כָּל הַשְּׁמִחּוֹת שְׁשִׁמְחִין עַל הַחֲתוּנָה הוּא פְּלִיאָה לְכַאוּרָה, כְּאֲשֶׁר שְׁמַעְתִּי זֹאת בְּפִירוֹשׁ מִפִּי הַקְּדוֹשׁ, שְׁאָמַר, שְׁאִין הָעוֹלָם יוֹדְעִים כָּלֵל מַה זֶה שְׁמִיחָה שְׁוֶה נוֹשָׂא זֹאת, כִּי בְּרֹדָא אֵין רְאוּי לְשִׁמְחָה עַנִּין זֶה. אֵף בְּאֲמַת עֵקֶר הַשְּׁמִיחָה שֶׁל חֲתוּנָה הוּא

לחנך אותו, אבל זה כמו רובוט, כל מה שהוא עושה זה כלום, גם מה שהוא מתפלל הוא לא יודע בכלל למי שהוא מתפלל, כמו ערבי, גם ערבים מתפללים, הם מתפללים כל יום, ברמזאן הם קמים ב2 בלילה, עד 5 כולם במסגד, נשים וילדים, היינו הולכים היינו רואים אותם, הגברים לבד והנשים לבד אבל בלי מחיצה, והנוצרים פעם בשבוע באים לכנסיה, אבל הם באים רק לקונצרט, לאופרה למופע עם עוגב ונבל, עושים שם מקהלה.

כמו שכתוב בימי מוהרנ"ת, שרבינו נסע לארץ ישראל, הוא עבר בטורקיה. רבינו פגש שם יהודי אחד שנוסע לארץ ישראל, אז הוא שאל אותו למה אתה נוסע לארץ ישראל? גם ערבים נוסעים לארץ ישראל, זה אותו דבר, שעד הבר מצווה לא יודעים למה מתפללים, עד שמקבלים נשמה מאצילות.

שיעור שנמסר בקריאת התורה

אני מספר את הסיפור בכל שיעור, דוד ביטון הוא היה שבוי במקסיקו, מה זה פדיון שבוים, כי אבא אומנא היה מקבל שלום כל יום משמים (תענית כא ע"ב)^א, הוא היה

אבא אומנא הוה אתי ליה שלמא ממתיבתא דרקיעא כל יומא ולאביי כל מעלי יומא דשבתא לרבא כל מעלי יומא דכיפורי הוה קא חלשא דעתיה דאביי משום דאבא אומנא אמרו ליה לא מצית למיעבד כעובדיה ומאי הוו עובדיה דאבא אומנא דכי הוה עביד מילתא הוה מחית גברי לחוד ונשי לחוד ואית ליה לבושא דאית ביה קרנא דהוות בזיעא כי כוסילתא כי הוות אתיא ליה איתתא הוה מלביש לה כי היכי דלא ניסתכל בה

בחתונה, מה יש בחתונה? ר' נתן אמר אין שום שמחה בחתונה, כי 99 אחוז מתחתנים בשביל התאוות, כי אם לא היה תאוה לא היה ילדים, מי צריך עשרה ילדים, שיקפצו לו בבית, שילך לקנות עשר תרנגולים, אז למה מתחתנים? על מה שמחים בחתונה? כי אנחנו מאמינים שהזוג הזה יביא את משיח, ויביא ילדים צדיקים לעולם, ובשביל זה בודאי שצריכים לשמוח ולרקוד עד הבוקר. ואנחנו מאמינים שהזוג הקדוש הזה יביא לנו את נשמת משיח בן דוד.

שיעור שנמסר בקריאת התורה לחתן

בר מצוה

בר מצווה זה יותר מחתונה, יותר מברית מילה, עד עכשיו הקשבת לאבא לאמא, דהיינו עד הבר מצווה ילד מקיים מצוות מפני שהוריו הורו לו לעשות כך, עכשיו צריך לשמוע לנשמה, ועכשיו את המקבל נשמה מאצילות. עד הבר מצוה אדם הוא כמו בהמה, אם הוא ילד טוב הוא כמו כבשה, אם לא הוא כמו חתול, אבל הוא ממש בהמה, כתוב בזהר שעד הבר מצוה יש רק נפש בהמית, וכל מה שהילד עושה זה רק

שמחת ישראל, שעקר שמחה דקדושה הוא מחמת שאנו יודעים ומאמינים שענגין זה בשששו הוא גבורה מאד מאד כידוע, ויהיה נולד מזה ישראל שיקדשו שמו כנ"ל, עד שיצאו צדיקים גדולים עד שיבוא משיח מדורותינו שיתקן הכל, וזה עקר שמחתנו, ומזה ודאי יש לנו לשמח הרבה על החתונה.

^א תענית כא ע"ב

המשך סיפור אבא אומנא לקחו לאבא אומנא את כל הדברים, והוא בבוקר עובר ברחוב והם עומדים למכור את כל הדברים שלו, אז הוא מסתכל לצד השני, איך לא אכפת לך? מה אתה עשוי מפלסטיק, מזכוכית, כיון שהם ראו שלא כעס על שלקחו לו את כל מה שהיה בביתו, שאלו אותו כמה זה עולה, וענה להם, איך אתה יודע, כי זה היה שלי, עכשיו קיבלתי את זה לחתונה, אבל יש לי עוד, לא נורא בטח לקחתם את זה לפדיון שבויים, רואים מה זה פדיון שבויים.

יש אחד שתפשו אותו אז הוא צעק אף אחד לא שם לב, גם בזמן הזה חוטפים תינוקות, חוטפים אנשים, בזמן שהיה האו"ם בירושלים בקום המדינה חטפו פה 50 ילדים, שמו אותם במגזרים, היום הם כבר יודעים שהם יהודים אבל הם כבר לא רוצים לחזור, הם אומרים ככה גדלנו.

גם את דוד ביטון חטפו במקסיקו סיטי במכונית, שמו אותו יחף בקומה השניה, אז

רופא מזיק דם, היה לו חוש מסחרי, הוא לא ביקש כסף, וכל מי שהיה מגיע מן הסתם זה עשירים אז כבר משלמים פי שנים, הוא קיבל שלום מן השמים כל יום, אבל איך הוא זכה לזה, אפילו אביי לא קיבל שלום כל יום, רק פעם בשבוע (שם), אפילו רבא שהלכה כמותו בכל מקום, לא זכה לשלום רק בערב יום כיפור, אני גם לא זכיתי לזה.

כי אביי עקב אחריו (שם) שגנבו לו הכול, חוץ מהחדר שהוא יושן, ריקנו לו את כל הבית, אבל בשביל זה לקבל שלום כל יום, אלא אבא אומנא זה ממרא שמסר את הנפש שלו על המילה², מי עושה דבר כזה, הוא רואה שענר מת, ואשכול מת, אז אחרי שנפטר שניים ממרא אומר תמולו אותי, זה היה על כמה, בפרסיה, לא באיזה חדר, אז בזכות זה הוא זכה לקבל שלום כל יום, כי אבא אומנא זה גימטריא ממרא, איך זה גימטריא ממרא, כי ממר"א (281) גימטריא רפ"א (281) זה אבא אומנא שהיה רופא כנזכר

הוא קא חלשא דעתיא דרבא משום דאביי אמרו ליה מסתיין דקא מגנית אכולה כרכא:

י שפתי חקמים בראשית יח א אות ג

ועוד יש מדרש אגדה שפ"ל את אשכול ואת ענר ומתו, אמר לו ממרא לא יתקיימו אותם שתמול עד שתמול עצמך שפאמר "המול ימול" (בראשית יז, יג) והוא חסר וי"ו לומר המל עצמו ימול אחרים, בא אברהם והתחיל למול את עצמו ולא היה יכול מתוך הצער בא הקדוש ברוך הוא וסיעו שפאמר "זכרות עמו הברית" (נחמיה ט, ח). ולפי שנתן לו עצמה על המילה לפיכך נגלה בחלקו:

ואית ליה דוכתא דצניעא דשדי ביה פשיטי דשקיל דאית ליה שדי ביה דלית ליה לא מיכסיף כי הוה אתרמי ליה צורבא מרבנן אגרא מיניה לא שקיל ובתר דקאי יהיב ליה פשיטי ואמר ליה זיל בריא נפשך.

יומא חד שדר אביי זוגא דרבנן למיבדקיה אותביניה ואכליניה ואשקיניה ומך להו ביסתרקי בליליא לצפרא כרכיניה ושקליניה וקמו ונפקו להו לשוקא ואשכחיניהו א"ל לשיימיה מר היכי שוו א"ל הכי והכי א"ל ודלמא שוו טפי א"ל בהכי שקליניהו אמרו ליה דידך ניהו ושקליניהו מינך אמרו ליה במטותא מינך במאי חשדתינן א"ל אמינא פדיון שבויים איקלע להו לרבנן ואכסיפו למימר לי אמרו ליה השתא נשקליניהו מר אמר להו מההוא שעתא אסחתיניהו מדעתאי לצדקה.

מקום בתורה לא רשום לשון כזאת, 'ומרה עד מאוד', כי הוא הפסיד את הברכות של הצדיק, הוא ידע מה זה ברכה של צדיק, הוא אמר לא שווה לי כל הכסף והזהב, וכל בגדי החמודות, שום דבר לא שווה לי, אם הפסדתי את הברכות של הצדיק.

שיעור שנמסר אחרי שחרית יום א'

היום י"ג כסליו, כל הניסים נעשים ע"י אברהם יצחק ויעקב, לך ה' נותן את הארץ הזאת אשר נשבע לאבותיך לאברהם יצחק וליעקב זה ארץ ישראל, זה ארץ כנען, למה ארץ כנען? כי פה מקבלים הכנעה וענווה, כאן זה המקום היחידי שמקבלים הכנעה וענווה, בחוץ לארץ אי אפשר לקבל הכנעה וענווה, בחוץ לארץ אי אפשר לקבל ביטול, כל זה בהלכות ערבית הלכה ד' סעיף ל"ו שרק בארץ ישראל זוכים לביטול - זוכים לדעת שהכל זה מה', אין עוד מלבדו, רק בארץ ישראל, וכל מי שבחוץ לארץ הוא חושב שהכל זה כוחי ועוצם ידי, הוא לא יודע שאת הכל ה' עושה, רק ע"י תפילות

הוא נגע בסורגים פתאום הם התפרקו, אז הוא קפץ מהקומה השניה, לא יודע איך לא קרה לו כלום, איך לא נשבר לו הרגל, אחרי זה הוא טיפס על גדר של ארבע מטר, והיה בחוץ טלפון ציבורי הוא ביקש ממשהו שיתקשר בשבילו, כי הם רצו כופר עליו, אמרו זה שובו בנים לרב יש מליון דולר...

שיעור שנמסר אחר התפילה

עשו הוריד שני דמעות, על כל דמעה נחרב לנו בית מקדש, אם סיסרא הורידה מאה דמעות, עד היום אנחנו צריכים לתקוע בראש השנה לכפר על זה"א אם אדם הוריד דמעה, אם אדם גרם למישהו להוריד דמעה, עד סוף כל הדורות צריך לתקן את זה, אפילו אשה מרשעת שמורידה דמעות על הבן הרשע שלה. כי שערי דמעה לא ננעלו, עשו הוריד שני דמעות, והדמעה השלישית התייבשה לו על הלחי, אם הוא היה מוריד אותה לא היה שום תקומה לעם ישראל, כי עשו בכה "ויזעק זעקה גדולה ומרה עד מאד" (בראשית כז, לד) בשום

וזהו בחינת השנה של לילה. כי השנה היא בחינת בטול שסותמין העינים ונכללין בהתכלית שהוא בחינת עלמא דאמי וכמובא בהתורה ויהי מקץ זכרון (בסימן נד) עין שם. אבל צריכין לזה זכיה שיזקה האדם בשעת השנה להתבטל אל התכלית. וזה בחינת מי יעלה בהר ה' וכו' הנאמר על הנשמה בשעת השנה כמו שאיתא בהר הקדוש. וזהו מי יעלה בהר ה' דיקא. הינו בחינת הבית המקדש ששם נקדת האבן שתייה בבית קדש קדשים ששם עקר הבטול וכן נזכר לעיל:

" תוספות ראש השנה לג, ב
...ומיהו לכאורה נראה לתקוע בתפלה כמו כן אמלכיות וזכרונות ושופרות קשר"ק קשר"ק קר"ק אכל חד וחד כדי לצאת מספק דרבי אבהו ובערוך פ"י שהיו עושין כן שפ"י בערך ערב דהלין דמחמרי [ועבדין] שלשים כדיתבין ושלשים בלחש ושלשים על הסדר כנגד מאה פעיות דפעיא אימיה דסיסרא ואלין [עשרה] אינון כשגומרין כל התפלה קול תקיעיא דיחידיאי מיתבעי למיהוי [עשרה] תשר"ת תש"ת תר"ת והם מאה ועל מנהג שלנו...

י' ליקוטי הלכות, אורח חיים חלק ב תפלת ערבית ד אות לו

אפשר לדעת שהכל ה' עושה.

זה ר"ת ויצא יעקב צ'דיק א"ז
ישא ע'שו ק'ולו ב'בכי מ'הר ב'א א'ליפז
ר'שע ש'היה ב'ן ע'שו ו'יתן י'עקב ל'ו כ'ל
ח'פצו ר'ק נ'שאר ה'מקל. וזה ראשי תיבות
ו'יברך י'צחק צ'דיק א'ת י'עקב ע'שו ק'נא
ב'ברכה מ'הר ב'א א'ל ר'חל ש'בע ב'רכות
ע'שה ו'יקח י'עקב ל'אה כ'לה ח'מדת
ר'צונו נ'שאה ה'שניה.

עכשיו אנחנו באמצע השיעור ובישיעור
מוצאים את כל הרפואות, ע"י השיעור
באים השידוכים ויבואו חתנים שילמדו
תורה 24 שעות, לא יוציאו את הראש
מהספר וגם שעה אחת יעסקו בנדל"ן, שעה
אחת, ישאר להם 23 שעות ללמוד, חתנים
שיעסקו בנדל"ן ויביאו כל יום 10,000
שקל.

עכשיו יעקב הולך לחפש שידוך, עכשיו
בפרשה אנחנו אווזים ביעקב. ואליעזר הלך
לחפש את רבקה אז הוא עף באוויר, כי
כולם רצו להרוג אותו, אליעזר הרג במלחמת
ארבעת המלכים כנגד חמשת המלכים שני
מיליארד שש מאות מיליון^ט – הוא זרק קש
זה נהיה חיצים, הוא זרק עפר נהיה
חרבות^ט, עברו ששים וחמש שנה, עכשיו

לכן מרדכי אסתר (935) זה גימטריא
מתתיהו ובניו (935), אותו גימטריא. זה סוד
הגביע, גביע זה 936, כי עושים י"ג כפול ע"ב
72 כפול 13 זה יוצא מרדכי ואסתר, כל
העניין של י"ג כסלו שמתגלים י"ג מידות
הרחמים מתגלים השלוש עשרה מידות.

והיה עקב – עקב אשר שמע אברהם, מה זה
עקב? עֶקֶב אֶשֶׁר-שָׁמַע אֲבִרְהָם בְּקִלִּי
(בראשית כו, ה) כיוון ששמע, אלא אומר
האר"י הוא משך את העקביים של לאה
לתוך העיניים של זעיר אנפין, כל העניין
להמשיך את העקביים, התיקון הוא
להמשיך את העקביים של לאה לתוך
העיניים של זעיר אנפין, וזה בא רק ע"י
שמירת העיניים, להמשיך את העקביים של
לאה זה מעליו וזה יכנס לתוך המוחין שלו
לתוך העיניים שלו, אז תהיה לו שמירת
עיניים ואז הוא יזכה שיתגלו לו חמישים
שערי קדושה.

שיעור שנמסר ביום א' בברית בראש"ל^צ

עכשיו אנחנו לומדים פרשת ויצא, והפסוק
הראשון בו – ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה

^ט סנהדרין צה ע"ב

אמר רב יהודה אמר רב בא עליהם שנחריב הרשע
בארבעים וחמשה אלף איש בני מלכים יושבים
בקרונות של זהב וכ"ו ובשמנים אלף גבורים לבושי
שריון קליפה ובששים אלף אחווי חרב רצים לפניו
והשאר פרשים וכן באו על אברהם וכן עתידין לבוא
עם גוג ומגוג במתניתא תנא אורך מחנהו ארבע מאות
פרסי רחב צואר סוסיו ארבעים פרסי סך מחנהו
מאתים וששים ויבוא אלפים חסר חד בעי אביי חסר

חד ריבואי או חסר חד אלפא או חסר מאה או חסר
חד תיקו

^ט מדרש רבה, בראשית מג ג

רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי נַחֲמִיָּה, רַבִּי יְהוּדָה אָמַר אֲבִרְהָם הָיָה
מְשַׁלֵּיךְ עֲלֵיהֶם עֶפֶר וְהוּא נִעְשֶׂה חֲרָבוֹת, קֵשׁ וְנִעְשֶׂה
חֲצִים. וְרַבִּי נַחֲמִיָּה אָמַר יִתְּן עֶפֶר לֹא נֶאֱמַר אֱלֹא
(ישעיה מא, ב): כְּעֶפֶר, הֵן הָיוּ מְשַׁלְיָכִים חֲרָבוֹת עַל
אֲבִרְהָם וְנִעְשִׂין עֶפֶר, חֲצִים וְהֵן נִעְשִׂים קֵשׁ.

עפיפונים בלונים, הם זורקים פצצות בבלונים עוד יותר טוב מגן ילדים, אבל זה בלונים עם בקבוקי תבערה, יעל הכניעה את סיסרא והיא תכניע את סיסרא של ימינו, בכל דור יש סיסרא חדש ולכן צריכים בכל דור יעל חדשה שתכניע את סיסרא עם התפילות, עם התהלים, עם הצדקות שהיא עושה.

כמו אשתו של מר עוקבא (כתובות סז ע"ב) שהיא היתה זורקת צדקות - זורקת מטבעות מתחת לדלת של העניים, עני אחד יום אחד הוא רצה לדעת מי זורק את המטבעות, כי העיקר זה לא לדעת, העיקר זה שהעני לא יודע מי זרק לו ואני גם לא מכיר את העני הזה, אם העני יגיד לי שלום ברחוב אז כבר הכל הלך לאיבוד, כל הצדקות, אם אני נותן צדקה לאיזה עני והוא יודע שזה אני נתתי לו עכשיו הוא יגיד לי ברחוב שלום, יגיד לי תודה רבה כל המצווה הלכה, איבדתי את כל המצווה, אז היא זרקה את זה מתחת לדלת שהעני הזה לא ידע מי נתן לו, היא זרקה לו כל יום עשר שקל - מאה שקל מתחת לדלת כל יום היא זרקה לו, יום אחד הוא רצה לראות מי זורק את הכסף, כל בוקר זורקים לו כסף מתחת לדלת, מתחת לחלון, אז הוא החליט שהוא יהיה ער כל הלילה, דבר ראשון זה להיות ער כל הלילה והוא לא ישן, הוא רק ישמע איזה רשרוש הוא יפתח את הדלת ויתפוס אותו 'על חם',

אברהם בגיל מאה ארבעים שהוא לקח את השידוך של רבקה, אחרי העקידה נולדה רבקה, איך שהוא חזר מהעקידה אז הוא שמע שרבקה נולדה, אז ה' הראה לו שרק עכשיו נולד השידוך שלו, כי אברהם אבינו היה לו צער 'למה לא שידכתי אותו?', הוא כבר בגיל 37, דבר ראשון זה להשתדך.

דבר ראשון - ילד נולד מיד משדכים אותו, ככה זה היה המנהג בזמן אברהם יצחק ויעקב וגם המנהג אצל הערבים עד היום, הוא יודע מיד יש לי את השידוך שלי, הוא לא חושב בגן ילדים אולי זה הילדה הזאת אולי זה הילדה הזאת, ובכיתה א' הוא חושב אולי זה הילדה הזאת אולי זה הילדה הזאת, הוא יודע זה כבר השידוך שלי ואני הכל מסודר, ולכן מהיום יעשו שידוכים מיד בברית, מיד בברית ישיגו את השידוכים ונמצא לו כלה יראת שמים שאומרת כל היום רק תהילים ונכנסת כמו רבי זירא לתוך האש - להגיד תהילים בתוך האש, כמו רבי זירא וכמו דבורה הנביאה - אמרה תהלים בתוך האש, אשת לפידות - היא אמרה תהלים בתוך האש, כמו יעל - שהיא היתה אש, יעל שהרגה את סיסרא, היא באה עוד פעם לדור שלנו להרוג את סיסרא, להרוג את המחבלים, להרוג את כל הערבושים שמתנכלים לנו, שרוצים כל היום להשמיד אותנו, זורקים עלינו פצצות רקטות

בנים, עכשיו מה אעשה אשיאנו מבנות ענר אשכול וממרא שהן צדקניות, וכי מה אכפת לי מיחסים, אמר לו הקדוש ברוך הוא אין אתה צריכה, כבר נולד זוגו של יצחק, (בראשית כב, כ): הנה ילדה מלכה גם היא,

ר' מדרש רבה, בראשית נז ג

ויהי אחרי הדברים האלה (בראשית כב, כ), אחר הרהורי דברים שהיו שם, מי מהרהר אברהם הרהר, אמר אלו מת (יצחק) בהר המוריה לא היה מת בלא

הוא יתפוס אותו 'על חם' שהוא זורק לו את הכסף כל יום, כי הוא רוצה לדעת מי זורק לו את הכסף, הוא חייב לדעת, להגיד לו תודה רבה, להגיד לו שלום יפה.

פתאום מישהי מגיעה אז הוא מיד פותח את הדלת, זה היה אשתו של מר עוקבא, והיא היתה ספורטאית היא ידעה לרוץ טוב, אשה צריכה לדעת לרוץ – חייבת, היא התחילה לרוץ, והוא רץ אחריה – גם הוא היה ספורטאי גם הוא היה לו גביע, הוא היה לו גביע אירופה והיא היה לה גביע אסיה, והם שניהם היו אלופי הריצה, והם עכשיו עושים אחד עם השני 'תופסת', מי יתפוס את מי? מי יתפוס את מי? והוא העני רץ אחריה הוא רוצה לדעת מי זורק לו את הכסף כל בוקר, והיא אומרת: בשום אופן לא, אני לא יתן שיראו מי אני. בסוף הגיעו לאיזה סמטה – אין מוצא, עוד שניה הוא תופס אותה על חם, זה לא פשוט לתפוס על חם, והוא הגיש עליה כבר כתב אישום, והוא הגיש כבר עם עו"ד, מה זה שהיא זורקת לי כסף כל בוקר? מה זה כאן? מה זה פח אשפה? מה זה? היא זורקת לו כסף כל בוקר הוא רוצה לדעת מי זה.

ושם היה מאפיה גדולה, היא נכנסה למאפיה, יש שם תנור ענק – שהוא בגודל שבן אדם נכנס לתוך התנור, זה תנור שאופים בו לחם לכל העיר, היא נכנסת לתוך התנור ומתחילה ללכת על הגחלים, והיא צועקת: וואי, אני קופאת מקור! היא הולכת על הגחלים והיא קופאת מקור! היא

אומרת: שכחתי את הסוודר, שכחתי את הסוודר. ובעלה רץ אחריה ביחד איתה, היא אומרת לו: תרוץ להביא את הסוודר מהר. הוא אומר: אני נשרף ואת רוצה סוודר, מה זה כאן? תמיד יש ויכוח בין שני זקנים שהוא פותח חלון היא סוגרת חלון, היא כבר בת שמונים והיא נחנקת והוא רוצה אויר, אז היא נחנקת ופותחת את החלון הוא רוצה אויר, אז כל פעם יש ויכוח, אז פה נהיה ויכוח בינה לבעלה – היא קופאת מקור, היא הולכת על הגחלים – קופאת מקור, והיא עוד אומרת להביא סוודר. ומר עוקבא אמר "אני פה נשרף מהאש, איזה סוודר? תצילי אותי אני עוד מעט נשרף פה, אני הולך על הגחלים עוד רגע אני נשרף", ואז היא אמרה לו: טוב, תעמוד עלי. הוא נעמד לה על הרגליים – הוא הרגיש גם כן – זה קריר פה, זה ממש פרישידר, ממש שבעים מעלות תחת האפס. וזה בתנור – תנור של מאפיה, היה שבעים מעלות תחת האפס, הכל שלא ידעו מי זורק את המטבעות – מי היה מביא את הצדקה.

שיעור שנמסר אחרי תפילת ערבית בליל ב'

היום ג' כסלו ליל ד' כסלו היום זה היום הכי חשוב בשנה, היום יעקב קפץ את חצי כדור הארץ, הוא הגיע לטורקיה – לאיסטנבול, הוא רצה דרכון טורקי, כי עם ישראלי אי אפשר ליסוע לאומאן, היה לו רק ישראלי, אז הוא היה באיסטנבול סידרו לו דרכון, אז הוא נזכר שיש לו דרכון בכותל, אז הוא נתן קפיצה לכותל, לחפש את הדרכון

אצל אבשלום אמר: לא, פאוואלע פאוואלע, לאט לאט, מה עכשיו לרוץ? עכשיו עייפים, אין כח, אז בסוף אחיתופל חנק את עצמו (שמואל-ב יז, כג).

כי כשדוד כרה את השיתין עלו המים והציפו! אז דוד המלך אמר מי שלא יגלה את הסוד איך מורידים את המים ייחנק, כי יש חמש עשרה 'שיר המעלות', זה ירד 16,000 אמות, אז הוא אמר 15 שיר המעלות אז עלה 15,000 אמה ונשאר אלף שזה לא עלה, 500 מטר זה לא עלה, צריכים לחפור בירושלים 500 מטר כדי להגיע למים.

ואז אחיתופל ראה שעושים ההפך ממה שהוא אמר - לצאת למלחמה מיד אלא עושים מה שיעץ חושי שיחכו הוא ידע שכל המשחק אבוד הוא הלך ותלה את עצמו, זה כי דוד המלך אמר מי שלא יגיד את הסוד איך מורידים את המים אז הוא ייחנק, זה התקיים באחיתופל שהוא חנק את עצמו, הוא ראה שלא מיישמים את העצה שלו,

הישראל, אז הכותל קפץ כבר לקראתו, אומר הבאר מים חיים שאיפה שאדם הולך שם זה בית המקדש, איפה שהצדיק הולך.

ודוד בא עד הראש, זה גמרא בסנהדרין דף ק"ז^ח, אתם לא לומדים? ודוד בא עד הראש הוא הלך לעבוד ע"ז, אתם לא מכירים את זה, ודוד בא עד הראש אומרת הגמרא שהוא החליט שהוא הולך לעבוד ע"ז, הוא אומר עדיף לעבור על לאו של כרת - על לאו של סקילה העיקר שלא יתחלל שם שמים בשיגידו: למה דוד מקבל עונש? זה סותר את כל האמונה, אם דוד שהיה קם חצות, בחיים הוא לא ישן רק כשינת הסוס. אם הוא מקבל כזה עונש גדול שהבן שלו רודף אותו וכל עם ישראל רודף אותו והוא צריך לרוץ למחניים אלא הוא יעבוד עבודה זרה, וכיון שישמעו ישראל שדוד עובד עבודה זרה יבינו מדוע מרד בו בנו. ואחיתופל אמר מיד! מיד!^ט. חושי הארכי שהיה מרגל מטעם דוד

^ח סנהדרין קז ע"א

ואמר רב יהודה אמר רב בקש דוד לעבוד ע"ז שנאמר ויהי דוד בא עד הראש אשר ישתחוה שם לאלהים ואין ראש אלא ע"ז שנאמר והוא צלמא רישיה די דהב טב והנה לקראתו חושי הארכי קרוע כתנתו ואדמה על ראשו אמר לו לדוד יאמרו מלך שכמותך יעבוד ע"ז אמר לו מלך שכמותי יהרגנו בנו מוטב יעבוד ע"ז ואל יתחלל שם שמים בפרהסיא אמר מאי טעמא קנסיבת יפת תואר א"ל יפת תואר רחמנא שרייה א"ל לא דרשת סמוכין דסמך ליה כי יהיה לאיש בן סורר ומורה כל הנושא יפת תואר יש לו בן סורר ומורה

² כשדוד ברח מחנימה מפני בנו אבשלום אחיתופל אמר לאבשלום שזה הזמן לתקוף אותו כשהוא וצבאו עדיין רדופים ותשושים מהבריחה - והוא אמר לו לצאת מיד להילחם בו (ראה שמואל-ב פרקים טו -

יח).

^ב סוכה נג ע"א

בשעה שכרה דוד שיתין קפא תהומא ובעא למשטפא עלמא אמר דוד מי איכא דידע אי שרי למכתב שם אחספא ונשדיה בתהומא ומנח ליכא דקאמר ליה מידי אמר דוד כל דידע למימר ואינו אומר יחנק בגרונו נשא אחיתופל ק"ו בעצמו ומה לעשות שלום בין איש לאשתו אמרה תורה שמי שנכתב בקדושה ימחה על המים לעשות שלום לכל העולם כולו על אחת כמה וכמה אמר ליה שרי כתב שם אחספא ושדי לתהומא ונחית תהומא שיתסר אלפי גרמידי כי חזי דנחית טובא אמר כמה דמידלי טפי מירטב עלמא אמר חמש עשרה מעלות ואסקיה חמיסר אלפי גרמידי ואוקמיה באלפי גרמידי אמר עולא ש"מ סומכא דארעא אלפי גרמידי והא חזינן דכרינן פורתא ונפקי מיא אמר רב משרשיא ההוא מסולמא דפרת:

השיעבוד שהם 210 שנים במצרים וארבעים שנה במדבר, כל אחד יראה שתמיד יהיה מיד.

שיעור שנמסר בליל ב' ויצא

בראשון לציון

היום זה היום הכי גדול בשנה, היום זה היום שמשיח נולד, משיח בן דוד.

ויצא יעקב כי כל אחד צריך לדעת לקפוץ, דבר ראשון זה ללמוד לקפוץ, יעקב קפץ לטורקיה – לחרן³², היה לו שם נדל"ן, בשביל הנדל"ן הוא קפץ לטורקיה, אז אמרו לו לחזור לארץ ישראל, הוא הגיע למגדלי עזריאלי, ומטורקיה הוא קפץ בחזרה וגם החר קפץ לקראתו, ועכשיו אנחנו מדברים שאנחנו הולכים לכבוש את כל העולם, יש לנו כאן כזו כלה שאדם שיש לו כבר כלה הוא יכול לכבוש את כל העולם.

דוד המלך אמר מי יובילני עיר מצור מי נחני עד אדום³³, הוא רצה לכבוש את אדום ואת

”וַעֲצַת אַחִיתּוֹפֶל אֲשֶׁר יָעַץ בִּימֵים הָהֵם כַּאֲשֶׁר יִשְׁאַל-אִישׁ בְּדַבַּר הָאֱלֹקִים” (שמואל ב טז, כג). כי אחיתופל אמר תמיד נכון, מה שהוא אמר זה נכון, אף פעם הוא לא נכשל, אבל ברגע שהוא כבר חלק על דוד זה אז הכל לא שווה, אם אדם חולק על הצדיק – שיהיה לו את העצות הכי טובות זה לא שווה כלום, והוא מסכן הפסיד את כל המערכה.

ואנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם זה דואג ואחיתופל³⁴, שאחד חי 33 ואחד חי 34, אז אחיתופל זה... אחד לא ראה את השני, דואג היה בזמן שאול ואחיתופל היה אחר כך, אחד לא ראה את השני, אז אומרת הגמרא³⁵ שגם בלעם – לפי זה גם בלעם מת בגיל 33 אז הוא לא היה מיועצי פרעה, כי אם הוא היה מיועצי פרעה (ראה סוטה יא ע"א) אז הוא חי 210, ועוד 40 זה 250, שהרי בלעם נהרג במלחמת מדין שנערכה לפני שנכנסו לארץ שזה היה 250 שנה אחרי שהתחיל

³² סנהדרין קו, ב

א"ר (י"ח) יוחנן דואג ואחיתופל לא ראו זה את זה דואג בימי שאול ואחיתופל בימי דוד וא"ר יוחנן דואג ואחיתופל לא חצו ימיהם תניא נמי הכי אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם כל שנותיו של דואג לא היו אלא שלשים וארבע ושל אחיתופל אינן אלא שלשים ושלש:

³³ סנהדרין קו, ב

א"ל ההוא מינא לר' חנינא מי שמיע לך בלעם בר כמה הוה א"ל מיכתב לא כתיב אלא מדכתיב אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם בר תלתין ותלת שנין או בר תלתין וארבע א"ל שפיר קאמרת לדידי חזי לי פנקסיה דבלעם והוה כתיב ביה בר תלתין ותלת שנין בלעם חגירא כד קטיל יתיה פנחס ליסטאה

³⁴ חולין צא ע"ב

אמר ר' עקיבא שאלתי את רבן גמליאל ואת רבי יהושע באיטליז של אימאום שהלכו ליקח בהמה למשתה בנו של רבן גמליאל כתיב ויזרח לו השמש וכי שמש לו לבד זרחה והלא לכל העולם זרחה אמר ר' יצחק שמש הבאה בעבורו זרחה בעבורו דכתיב ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרונה וכתיב ויפגע במקום כי מטא לחרון אמר אפשר עברתי על מקום שהתפללו אבותי ואני לא התפללתי כדי יהיה דעתיא למיהדר קפצה ליה ארעא מיד ויפגע במקום כד צלי בעי למיהדר אמר הקב"ה צדיק זה בא לבית מלוני ויפטר בלא לינה מיד בא השמש

³⁵ מדרש רבה דברים א טז

ד"א רב לכם סב את ההר הזה זה שאמר הכתוב (תהלים ס) מי יובילני עיר מצור זו רומי וכ"ו א"ר יוחנן היה דוד מתאוה ואומר מי יובילני עיר מצור מי

אדרבה שיאכל, יאכלו ענווים
וישבועו.

(שבירת צלחת) השבירת צלחת כל חצי
למכור אותו במיליון דולר, וככה תתעשרו
ותוכלו לקנות את מגדלי עזריאלי, כמה זה
יוצא שלוש מיליארד - ארבע מיליארד?
משהו כזה, נמכור את זה בשמונה מיליארד,
עכשיו אתה תהיה אנשים הכי עשירים
בעולם, ברגע ששוכרים צלחת ממשיכים
מחדש את העשירות. עכשיו מתחיל המזל
של העשירות לעלות, מהרגע הזה המזל של
העשירות עולה, נפתח.

היום אנחנו בד' כסלו, כסלו זה חודש
העשירות, חודש הניסים, כי בית המקדש
יבנה כולו מזהב טהור, עכשיו אנחנו
משחררים בבית המקדש, בכ"ה משחררים
בבית המקדש, כי המערכה היתה שלוש
שנים שנלחמו באש ובמים, הלכו מאה איש
מול מאה אלף, כתוב שנשאר לו 800 איש,
היה לו 3,000, והם ראו את הפילים אז הם
נבהלו ונסוגו, כי פילים זה כמו טנקים, חץ לא
יכול לחדור פיל, חרב בקושי. רבי אלעזר -
רבי אלעזר בן ר' מתתיהו הוא תקע את
החרב בפיל אז הפיל צנח עליו - קרס עליו,
קרס תחתיו והוא נמנע תחת הפיל, אתם
צריכים להיזהר: אם אתם רוצים לדקור פיל
תיזהרו, תעמדו טיפה מהצד, כי אסור
לעמוד תחת הפיל ממש, הוא יפול עליך -
ימנע אותך. הם לא ידעו את הכללים האלה,

רומא את הכל, ה' אמר לו: אתה
תכבוש רק תהיה קצת בסבלנות, קצת,
פאוואלע פאוואלע זה נקרא, טיפה, אפילו
אתה רוצה להתחתן - טיפה סבלנות.

[-] יעקב אבינו התחתן עם רחל ולא בלהה
וזלפה, הוא היה צריך לשחרר את בלהה
וזלפה, בלהה וזלפה הם היו שפחות, כי היה
מנהג שאדם מוליד ילדים מהבכירה -
מהאשה החשובה ומהאשה הלא-חשובה
הוא מוליד שפחות שישרתו את הילדים של
האשה החשובה, אז לכן נתן לו את לאה
ואת זלפה ואת רחל ובלהה, הוא אמר זלפה
תשמש את לאה ובלהה את רחל, אבל יעקב
לא רצה את זה - הוא לא רצה שהם יהיו
שפחות, מיד הוא גייר אותם, אבל זה היה
דבר סודי, לא ידעו את זה, כי החוק לא נתן
לשחרר שפחות, החוק הבין-לאומי לענייני
עבדים שלא משחררים עבד אם משחררים
עבד חייבים מיתה, זה היה החוק הבין-
לאומי אצל הגויים, זה היה החוק, מי
שמשחרר עבד הוא מתחייב מיתה כי אם כל
אחד ישחרר את העבדים שלו הארץ
תתמלא בעבדים, עבדים זה אנשים בלי
חינוך בלי תרבות, אז הארץ תתמלא בגנבים
ושודדים, אז התורה לא מרשה לשחרר
עבדים בשום אופן לא, מי שרוצה לשחרר
עבד עובר בעשה, מי שהוא חצי עבד וחצי
בן חורין איך הוא יעשה? איך הוא יאכל
קרוב פסח? יש אומרים שלא יאכל קרבן
פסח ויש אומרים שיאכל קרבן פסח,

סגיאין ומנין ששלט דוד על אדום שנאמר (שמואל ב
ח) וישם באדום נציבים:

יתן שאפרע ממנה אמר לו הקב"ה דוד ויכול אתה לה
אמר לפניו רבש"ע מי נחני עד אדום אמר לפניו מי
שכבר השליטני על אדום הוא משליט אותי אף על זו

למיתה מיד היה יורד בית מקדש של אש והוא היה נהיה הכהן הגדול בבית מקדש של אש.

כי אדם נברא מן האש, כמו דבורה אשת לפידות, יעל, אז כל אחד צריך לדעת שהוא נברא מן האש, וזה שמסופר בפרשה על דבורה הנביאה ועל יעל שהם היו עשויות מאש ולכן הם שרפו את סיסרא, מן שמים נלחמו הכוכבים ממסילותם נלחמו עם סיסרא, זה יוצא פעמיים המן, כי סיסרא היה פעמיים המן, היה המן כפול, כל דור יש המן חדש, היום יש את החמאס, יש הניה, כל דור קם המן חדש ורק חתן וכלה יכולים להכניע אותו, הכלה זה כלה בחמה כלה ואינימו, כלה זה אותיות לכלות, ע"י הכלה הצדיקה מכלים את כולם, אם יש כלה צדיקה אז עכשיו מכלים את כל אומות העולם, את כל המחבלים, את כל החמאסניקים, כלה בחמה כלה ואינימו וידעו כי אלהים מושל ביעקב לאפסי הארץ סלה.

שיעור שנמסר אחרי שחרית יום ה'

יש קושיא נוראה, איך בלעם שהיה קודש קודשים, שהיה הצדיק הכי גדול בעולם, איך פתאום הוא התגלש והתחתן עם אתון, שבר את הרגל והתגלטש, כי בסוף הוא

הראוי לו שימסור עצמו להריגה, כשקמו עליו הערב רב וא"ל קום עשה לנו אלהים, והוא טעה, כי חשב שהיה מספיק במה שהרגו את חור, שגם הוא משרש הבל כנזכר. וז"ל ויבן מזבח לפניו וארז"ל ויבן מזבח מן הזבוח לפניו, שהוא חור. ולכן נמנע, ולא מסר עצמו להריגה, וחטא בזה, ולא נתקן חטא זה, עד אוריה הכהן, כמו שיתבאר לקמן.

והוא היה המת הראשון, המת השני זה היה יהודה המכבי, המת השלישי זה היה יהונתן, יוחנן הוא מת אחר כך, טריפון הרג אותו, ואז בא שמעון הוא היה הכי צדיק מכולם והוא נלחם במלחמות, הוא היה המלך הראשון, מלכות החשמונאים מתחילים למנות משמעון, כתוב ש103 שנה מלכו בית חשמונאי 1031 מלכות הורדוס.

[הכל בא מהעגל, כי הלכו להכניע את העגל, היו צריכים להכניע את העגל, ירבעם בן נבט עשה עגל, וזה היה לא בסדר, אסור לעשות עגל, מי שיעשה עגל שיידע שהוא חייב מיתה, ירבעם עשה שני עגלים, אהרן עשה עגל אחד, ירבעם בן נבט עשה שני עגלים, אחיה השילוני שחתם לירבעם בן נבט היה ניצוץ מאהרן הכהן, מהרן גם^כ, הרן גם, הרן היה אח של אברהם אבינו, אז אהרן זה ניצוץ מהרן, הוא היה צריך למסור את הנפש לא לעשות עגל, כי באו לאהרן אמרו לו: או הורגים אותך או אתה עושה עגל, והוא היה צריך לענות להם: תהרגו אותי! אדם צריך למסור את עצמו למיתה, אם הוא מוסר את עצמו למיתה נפתחים לו כל השערים, ואז היה תחיית המתים והיה הכל. האר"י אומר אם הוא היה מוסר את עצמו

^כ שער הגלגולים הקדמה לג

ונחזור בענין אהרן, כי הוא הרן בן אחי אברהם. והרן בא לתקן חטא אדה"ר שעבר ע"ז, ולא די שלא תקן, אלא שגם עתה לא האמין בה' אלא עד שיצא אברהם מכבשן האש, כמ"ש ז"ל ולכן נשרף הרן באור כשדים. ואח"כ נתגלגל באהרן לתקן חטא הנזכר, ואדרבא חטא במעשה העגל, והוצרך ליהרג, והיה מן

נשאר רק עם רגל אחת, "ויילך שפי" נשאר על רגל אחת, שמשון הלכו לו שני הרגליים, הוא הלך לעזה עקר את כל השערים.

עכשיו השאלה איך אדם שדיבר עם השם פנים אל פנים, יודע דעת עליון, "אָראָנוּ וְלֹא עָתָה אֲשׁוּרְנוּ וְלֹא קְרוֹב דְּרָךְ כּוֹכֵב מִיַּעֲקֹב וְקָם שִׁבְט מִיִּשְׂרָאֵל", איך אדם כזה יכול ליפול כאלה נפילות לעשות חתונה באורווה, הלך לאורווה עשה חתונה בלי שימלת כלה, כמו אחד שהתחתן עם חמור היה לה שימלת כלה, הכל... אז איך הוא נהיה כזה משוגע פתאום.

אלא הטעות של בלעם היה זה שהוא רצה להיות נביא זה הטעות, אדם צריך להיות קדוש לא נביא, נביא זה תואר זה רק גאווה, אדם בא לעולם רק על קדושה, האבות לא רצו להיות נביאים, אברהם קיבל בגיל 75 את הנבואה, משה בגיל 80, יעקב ראה את הסולם בגיל 77, ואברהם בגיל 75 השם אומר לו לך לך, כל הנביאים חיכו לגיל 75, 80, 77, רק בלעם רצה להיות נביא, זה היה הטעות שלו, כיוון שהיה נביא, וכיוון שנכשל בדיבורו, אז הדיבור נמשך לאתון, הדיבור, עם מי שאדם ביחד משם הדיבור נמשך, האתון התחילה לדבר,

איך אתון מדברת מה יש לה בחירה? איך הא דיברה פתאום? השם עשה אותה שלא תדבר, אלא בלעם הוא נהיה בהמה והיא נהייתה בן אדם, בלעם על ידי שהוא עשה כאלה דברים תועבות אז הוא ירד מדרגת אדם לבהמה ואותה הוא העלה לדרגת אדם,

ככה היא דיברה ואמרה לו מה שאמרה לו ולכן הוא אמר "אָראָנוּ וְלֹא עָתָה אֲשׁוּרְנוּ וְלֹא קְרוֹב דְּרָךְ כּוֹכֵב מִיַּעֲקֹב וְקָם שִׁבְט מִיִּשְׂרָאֵל וּמַחֲזִין פְּאֵתִי מוֹאֵב וְקִרְקֵר כָּל בְּנֵי שֵׁת": אומר "מים אדירים" רק על ידי הפאות, יהודי נלחם רק על ידי הפאות הוא מנצח את כולם, רק שלא יוריד את הפאות, מה שיעבור עליו את הפאות הוא לא מוריד, ומחזין פאתי מואב, פאתי מואב זה הפאות, וקרקר כל בני שת, עכשיו הוא אומר דבר קצת משונה לא יודע איך לתרץ את זה,

הוא אומר שקרקר זה גימטריה פאה, כמה זה פ' ? 80 וכמה זה א' ? אחד כמה זה ה' ? חמש כמה יחד ? 86. קרקר כמה זה קרקר ? פעמיים 300, אז לא יודע איך אפשר להגיד כאלה דברים משונים ש86 זה 300, אז אני אמרתי את השמונה חולקים לשתיים זה יוצא שני אפסים ומהשש יוצא שלוש, אני יודע איך עשינו את זה ?, נהיה כאובד עצה, אבל באמת זה פשוט מאוד כי פאה גימטריה אלוקים וכל קר זה 300, אלוקים במילוי זה 300 כי האל"ף זה 111 למ"ד זה 74 כמה זה 111 ועוד 74 ? 185, ה"י זה 15 למה ה"י זה 15 ? ה"י יו"ד, כי כותבים ה"י יו"ד, וכמה זה 185 ועוד 15 ? 200 אז כמה חסר ל-300 ? מאה, כמה זה יו"ד עם מילוי ? 20, מ"ם עם המילוי ? 80 וכמה זה יוצא 20 ועוד 80 ? מאה זה המאה שחסר, עם זה המאה שחסר זה יוצא 300 זה יוצא קר, קרקר זה פעמיים פאה.

תרגום:

”והרביתי את-זרעך ככוכבי השמים ונתתי לזרעך את כל-הארצות האל והתברכו בזרעך כל גווי הארץ. ‘עקב’ אשר-שמע אברהם בקלי וישמר משמרת מציית חקותי ותורת:” (בראשית כו, ד) מה זה עקב למה כתוב פה עקב אומר הרב'ה (ליקוטי מוהר"ן תנינא פה) שזה כל העבודה שהעקביים של לאה יתחברו עם הכתר של רחל לאה היא למעלה ורחל היא למטה וצריך להיות חיבור של רחל ולאה מי שיחבר את רחל ולאה יהיה הכהן גדול שהוא יודע איך מחברים את העקביים של לאה עם הכתר של רחל ואז “על אדום אשליך נעלי” (תהילים ס, י) זה כתוב במדרש. “אילי מואב יאחזימו רעד” (שמות טו, טו) ורע"ד (274) זה החיבור של רחל (238) ולאה (238+36=274) ‘מרדכי’ זה מאתים שבעים וארבע זה החביר של רחל ולאה כשמרדכי חיבר את רחל ולאה הוא יכל לעשות את הנס אז אברהם ידע איך מכניסים את העקביים של לאה בכתר של רחל והכתר של רחל נהיה הנעלים של לאה “על אדום אשליך נעלי” ואז יהיה הגאולה השלימה

שיעור נוסף בניחום אבלים

היא לא הסתלקה חס ושלוש, אסור להגיד שהנשמה הסתלקה, די נשמה איז דא, זי הערט יעדער ווארט, הגמרא שבת^כ אז די

תולדות בניחום אבלים

”והרביתי את-זרעך ככוכבי השמים ונתתי לזרעך את כל-הארצות האל והתברכו בזרעך כל גווי הארץ. ‘עקב’ אשר-שמע אברהם בקלי וישמר משמרת מציית חקותי ותורת:” (בראשית כו, ד) וואס איז דאס עקב? פאר וואס שטייט דא עקב? זאגט דער רבי (ליקוטי מוהר"ן תנינא פה) אז די גאנצע עבודה, אז די עקביים פון לאה איז אריינגיינגען אין די כתר פון רחל, לאה איז אויבן און רחל איז אונטן, אין עס דארף זיין דער חיבור פון רחל ולאה, דער וואס וועט מחבר זיין רחל מיט לאה ער וועט זיין דער כהן גדול, וואס ער וויסט ווי אזוי די עקביים פון לאה זאל אריינגיין אין כתר רחל, און “על אדום אשליך נעלי” (תהילים ס, י) עס שטייט אין מדרש, “אילי מואב יאחזימו רעד” (שמות טו, טו) און רע"ד (274) איז דער חיבור פון רחל (238) ולאה (238+36=274) ‘מרדכי’ איז צווי הונדערט פיר און זיבעציג, דאס איז דער חיבור פון רחל ולאה, ווען מרדכי האט מחבר גיווען רחל ולאה האט ער גיקענט מאכן דער נס. איז אברהם אבינו האט גיוואוסט ווי אזוי צו אריינבריינגען די עקביים פון לאה אין די כתר פון רחל, און די כתר פון רחל איז גיווארן די שייך פון לאה, על אדום אשליך נעלי דעמאלטס וועט

שהנשמה הסתלקה הנשמה פה היא שומעת כל מילה הגמרא שבת (קנב ע"א) שהנשמה פה היא שומעת כל מילה, הנשמה מחכה אולי עוד יהיה תחיית המתים, ונוכל לראות אות העין - בעין כי היא חיה, היא פה, אם היה לנו את הזכות לחיות עם כזו נשמה גבוהה, כזה נשמה גבוהה היה לנו את הזכות שהיא תשאר אתנו, אבל היא חיה, היא פה, היא שומעת כל מילה.

נשמה איז דא, זי ערט יעדע ווארט, די נשמה ווארט אפשר וועט זיין נאך תחיית המתים, מען וועט איר קענען זעהן עין - בעין, ווייל זי לעבט, זי איז דא, אויב אונז וועלטן גיהאט די זכות צו לעבן מיט אזא הויכע נשמה, אזא הויכע נשמה מען האט גיהאט די זכות זי זאל בלייבן מיט אונז, אבער זי לעבט, זי איז דא, זי ערט ויעדער ווארט.

תרגום:

היא לא הסתלקה חס ושלום, אסור להגיד

תרומת הדשן פסקים וכתבים סימן קב

אשת אליהו הנביא ז"ל, או אשת ריב"ל אם יכולים לינשא לאיש אחר, נפקא מינה לדורות ג"כ, אם יזכה אחד כמו הם? ומה הוא עובדא דקאי אליהו בבית הקברות כו', משמע קצת לאיסור. תמיהני טובא למה מרחת לשאול שאלה כזאת, הלא ידעת דאיתא בפרק תינוקות [שמוא צ"ל: תינוקת נדה ע:]: די"ב דברים שאלו אנשי אלכסנדריא את ר' יהושע בן חנניא, ובהן שלשה דברים בורות. אשתו של לזט מהו שמתמא, בן השונמית מהו שיטמא מתים לעתיד לבא כו'? ופשטא להן מת מטמא ואין נציב מלח מטמא, מת מטמא ואין החיים מטמאין, אף על פי שודאי אשתו של לזט מתה, אלא שנהפכה לגוף אחר, ובן השונמית היה מת אלא חזר ויחי, אעפ"כ אמר שאין מטמאין. ה"נ י"ל אשת רעהו אסורה ולא אשת מלאך, שכולן רוחני ולא גופני. ומה שהבאת ראיה ממה שעמד בבית הקברות, דפשיטא דאליהו ז"ל שמר כל התורה כולה, כדאיתא להדיא פ' מי שהוציא והו' [עירובין מג:]: דאפי' תחומין דרבנן מנטר להו.

לתיאום בריתות בבית

מורינו הרב שליט"א אצל

המוהל ר' יוסף שור

ט"ו

058-3241-318

לעילוי נשמת נתן בן ר' יוסף דרוק

לרפואת מורינו

הרב אליעזר בן עמיא

שליט"א

והרבנית

תהילה בת לאה

את דעתי א"ר אבהו כל שאומרים בפני המת יודע עד שיסתם הגולל פליגי בה רבי חייא ור"ש ברכי חד אמר עד שיסתם הגולל וחד אמר עד שיתעכל הבשר

לא היו לו מנחמין כל יומא הוה דבר רב יהודה בי עשרה ויתבי בדוכתיה לאחר שבעה ימים איתחזי ליה בחילמיה דרב יהודה ואמר ליה תנווח דעתך שהנחת

600 עמודים
עם אלפי מראי מקומות

הופיע

אור
שביבי

לאור זיכרון

יצא לאור הספר
בקולות וברקים

ובו רוב ככל שיעורי הרב שנמסרו בשנת תשע"ח

ההילולות • הכנסים • חוגי הבית

השיעורים הופיעו מידי שבוע בעלוני שביבי אור ועברו הגהה עריכה וניקוד מחדש

ניתן להשיג על יד אולם התפילות או בטלפון 058-3289-318
וכן בחנות עין יעקב מול שטיבלאך מאה שערים ירושלים

שביבי
אור